

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem v právní věci

Žalobce: B. B., státní příslušnost Tuniská republika,
nar. X
bytem X
zastoupen JUDr. Annou Pavlíkovou, advokátkou,
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 1. 2026, č. j. OAM-1117/BA-BA01-LE24-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2026, č. j. OAM-1117/BA-BA01-LE24-2025, **se ruší** v části, v níž žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a věc **se vrací** v této části žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku **se** žaloba **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- III. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši **7.605 Kč** k rukám jeho zástupkyně, JUDr. Anny Pavlíkové, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

I. Předmět věci

1. Žalobce v ČR podal dne 1. 10. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodňoval obavou z uvěznění za podporu hnutí Ennahda při volbách konaných v roce 2022, obavou ze strýce, jenž žalobce nutil do sňatku se strýcovou dcerou pod hrozbou smrti ze strany strýce a rodiny nevyhoví-li tomuto požadavku (přičemž strýc žalobce fyzicky napadl), problémy s tuniskou policií, kteří po žalobci vyžadovali úplatky a žalobci zabavovali prodávané zboží a problémy s francouzskou policií, která měla žalobce fyzicky napadnout.
2. O jeho žádosti rozhodnul Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „*žalovaný*“) dne 21. 1. 2026 pod č. j. OAM-1117/BA-BA01-LE24-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) neposkytnul, neb uvedené důvody v případě žalobce neshledal. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobce u Městského soudu v Praze (dále též „*soud*“ nebo „*městský soud*“) brání žalobou.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě vymezil čtyři žalobní body.
4. **Zaprvé** žalobce vyslovil své výhrady proti hodnocení věrohodnosti žalobcovy výpovědi ze strany žalovaného. Žalovaný uvedené závěry o částečné nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi postavil primárně na tom, že žalobce nesprávně uvedl termín konání voleb na rok 2020, ačkoliv žalobce evidentně měl na mysli volby z roku 2022. Jen to, že žalobce uvedl nesprávné datum voleb však neznamená, že se žalobce voleb neúčastnil, že nevypověděl pravdu a že je jeho výpověď v tomto smyslu automaticky nevěrohodná. Vysvětlil, že v roce 2021 došlo v Tunisku ke státnímu převratu, který utkvěl v žalobcově paměti, a po letech si nepamatoval chronologický sled událostí. Žalobce v té době již pobýval ve Francii, jeho informovanost o situaci v Tunisku tedy byla nižší. Nadto se o politiku se nezajímal. Vyložil, že v dané době byl výkon volebního práva z Francie možný, což dokládal s odkazem na internetové stránky. Žalobce mohl volit z Lyonu, neb je zde generální konzulát Tuniska. Žalobcova výpověď je v tomto ohledu bezrozporná a konzistentní. K výhradě, že v roce 2022 hnutí Ennahda volit nemohl, protože nemohlo být na volebním lístku, žalobce vysvětlil, že patrně došlo k pochybení v rámci překladu: žalobce na volební lístek napsal, že uvedené hnutí volí, a podepsal se – neřekl, že zaškrtl či vzal volební lístek tohoto hnutí. To, že žalobce na volební lístek uvedl své jméno, ač dříve v Tunisku volil, žalobce vysvětloval tím, že je nevzdělaný, obyčejný člověk, který ze zahraničí volil poprvé, a proto se mohl domnívat, že na volební lístek, který se bude zasílat do Tuniska, musí uvést své jméno.
5. Žalovaný žalobci vyčetl, že si nebyl jistý, zda šlo o prezidentské či parlamentní volby. Žalobce však k volbám dovedli přátelé, před parlamentními volbami proběhlo referendum o změně ústavy. V roce 2024 následovaly prezidentské volby. Žalobce se o politiku nezajímal, živil se jako prodejce zeleniny a k volbám přišel s přáteli, projevil podporu

politickému subjektu, se kterým sympatizoval – je pochopitelné, že si nepamatoval zcela přesně které volby se konaly ve kterém konkrétním roce. Žalovaný byl povinen zjistit skutkový stav. Zpochybnil však žalobcovu výpověď, aniž by si ověřil žalobcova tvrzení o tom, zda skutečně bylo možné, aby hlasoval ve volbách do tuniských orgánů z Francie, či zda za volbu hnutí Ennahda mohl být následně postižen. Nezohlednil žalobcovo vzdělání a politickou neaktivnost žalobce a své závěry vystavěl na skutečnosti, že v roce 2020 se volby nekonaly. Z judikatury přitom plyne, že nevěrohodnost výpovědi je třeba stavět také na skutkových zjištěních vyvracejících žadatelova tvrzení.

6. **Zadruhé** namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Vyložil, že správní orgány musí v azylových řízeních vycházet z azylového příběhu žadatele a informací o zemi žadatelova původu – žádný z podkladů napadeného rozhodnutí však nepopisuje podrobnější informace o pronásledování příslušníků a podporovatelů hnutí Ennahda i účinnosti vnitrostátní ochrany. Žalovaný ve zprávě zastupitelskému úřadu v Tunisku neposkytnul informaci, z jakého důvodu žalobce o mezinárodní ochranu požádal. Opomenul, že v Tunisku nedávno proběhl proces s příslušníky hnutí Ennahda, který vyústil v několik vysokých trestů odnětí svobody, policie přitom na svobodě omezila i řadové podporovatele tohoto hnutí. V zemi od roku 2021 po rozpuštění parlamentu a převzetí moci prezidentem podle žalobce dochází k systematickému pronásledování podporovatelů a členů uvedeného hnutí, o tom si však žalovaný bližší informace nezjistil. Sám žalobce přitom uváděl, že byl v souvislosti se svou podporou tohoto hnutí odsouzen k trestu odnětí svobody. Žalovaný tedy pochybil, když si o pronásledování hnutí a jeho podporovatelů nezjistil žádné informace. Nemohl tudíž ani věcně hodnotit, nakolik je obava žalobce z tohoto pronásledování reálná a nakolik je nebezpečí, které mu v Tunisku pro podporu hnutí Ennahda hrozí, přiměřeně pravděpodobné.
7. **Zatřetí** žalobce namítá nesprávné hodnocení reálnosti vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu v souvislosti s výhrůžkami ze strany jeho strýce. Ten žalobce nutil ke sňatku z jednou ze svých dcer, a to pod pohrůžkou ublížení na zdraví či smrti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám připustil, že pohrůžky strýce naplňují pojem vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a že žalobci tak reálně hrozí nelidské a ponižující zacházení a ohrožení jeho života z tohoto důvodu; následně však konstatoval, že zde neexistuje reálná a bezprostřední hrozba újmy na životě žalobce v případě jeho návratu. Reálnost vážné újmy lze dovodit z toho, že žalobce byl obětí útoku ze strany strýce a jeho rodiny. Pronásledování ze strany soukromých osob je přitom uznáno jako azylově relevantní důvod, jak plyne i z judikatury, přičemž žalovaný sám uznal, že došlo k fyzickému útoku na žalobce.
8. Zpochybnil závěry, které žalovaný vyslovil v návaznosti na judikaturu Soudního dvora ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11. S odkazem na tuto judikaturu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu namítal, že pronásledování a vážnou újmu je třeba posuzovat na základě toho, zda se může osoba s ohledem na svou individuální situaci obávat skutečného vystavení pronásledování, musí jít o perspektivní hodnocení.
9. Žalovanému vytkl, že do spisu nezařadil fotografie předložené žalobcem při seznámení s podklady. Jde o snímky z roku 2015 pořízené po tom, co žalobce napadl jeho strýc. Je si jistý, že jako začátek pronásledování ze strany strýce uvedl rok 2015, až zpětně zjistil, že v protokolu o výsledku je uvedeno datum 2017. Na toto datum se jej však správní orgán neptal, nežádal jeho potvrzení a neptal se jej ani na rozpor v datech. Fotografie přitom dokládají napadení žalobce. Žalovaný se tedy řádně nezabýval reálností hrozby vážné újmy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ze strany žalobcovy rodiny, závěr žalovaného o nedostatečné intenzitě hrozby nemůže podle žalobce obstát. Poukázal na vnitřní rozpor, kdy žalovaný konstatoval existenci důvodů doplňkové ochrany, avšak následně tvrdil, že nebezpečí není bezprostřední a dostatečně intenzivní. Připomněl, že ze strany bratrance byl fyzicky napaden, strýc mu na dálku vyhrožoval i v době, kdy již pobýval v Evropě. Nucení ke sňatku je běžným azylovým důvodem u žen, nelze jej ale vyloučit i u mužů.

10. Žalovaný se podrobně nezabýval tím, zda se mohl žalobce reálně domoci jakékoli ochrany u orgánů státu původu, tj. účinností a dostupností vnitrostátní ochrany, byť se jej na to při pohovoru ptal. Takové zhodnocení přitom bylo zcela namístě, když žadatel zmiňoval právě i dlouhodobou šikanu ze strany místní policie a skutečnost, že policie mu nepomohla, naopak vůči němu jednala diskriminačně a zabavovala mu zboží. Těžko lze podle žalobce očekávat, že by žalobce od policie obdržel jakoukoli podporu v případném konfliktu se strýcem, a to i s ohledem na žalobcem zmíněnou majetnost a konexe strýce. Závěr žalovaného proto považuje žalobce za nepřezkoumatelný a nedostatečně doložený ve správním spise.
11. **Začtvrté** žalobce napadal závěry žalovaného, který se odmítl zabývat šikanou ze strany tuniské policie, která žalobce nutila k placení úplatků a zabavovala mu zboží na trhu. Žalobce namítal, že odpor při placení úplatků lze považovat za politický protest s tím, že se tak žalobce odmítl podřítit šikaně vládní moci.
12. Byť žalovaný konstatoval, že se nejedná o pronásledování z azylově relevantních důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, měl se těmito tvrzeními zabývat minimálně co do svých závěrů o neexistenci skutečného nebezpečí vážné újmy ze strany žalobcova strýce. Žalobce sice nebyl za neposkytnutí úplatků uvězněn, evidentně však u státních orgánů nenacházel zastání a neměl se vůči popsanému jednání policie ani jak bránit (tím spíše, že podpořil hnutí Ennahda, jehož podpora je nyní v Tunisku trestána a žalobce sám byl za to již perzekuován). Závěry žalovaného o možné vnitřní ochraně před riziky, která žalobci hrozila v zemi původu ze strany jeho strýce, tak nejsou podloženy a zohledněny s ohledem na ostatní azylové důvody, žalovaný se uvedenou skutečností zabýval jen s ohledem na zásah do žalobcových hospodářských práv. I z tohoto důvodu je tedy napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu a konstatoval, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a zákonné, zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi žalobcem předestřenými skutečnostmi. Shrnul důvody, o které žalobce svou žádost opíral a předestřel, ze kterých zdrojů vycházel.
14. Žalovaný nedospěl k závěru, že by se měl zabývat perzekucí žalobce ze strany francouzské policie, neboť důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany je třeba posuzovat ve vztahu k zemi původu žalobce, jak plyne z judikatury.
15. Vysvětlil, že žalobcem předložené fotografie dokumentující jeho zranění nevyhodnotil jako relevantní důkaz s odkazem na rozpory ve výpovědi žalobce: ten u pohovoru i na policii opakovaně uváděl, že jeho konflikty se strýcem započaly až v roce 2017, fotografie však měly doložit strýcův útok z roku 2015, což je podle žalovaného logicky nesmyslné a účelové tvrzení. Poukázal na to, že žalobce v souvislosti s poraněním obličeje hovořil pouze v souvislosti s incidentem s francouzskou policií v roce 2019 – v takovém případě by však šlo o irrelevantní důkaz.

16. Žalobcovu výpověď vyhodnotil v klíčových bodech jako nevěrohodnou a vnitřně rozpornou. V roce 2020 se v Tunisku žádné volby nekonaly a hnutí Ennahda bylo v té době pevnou součástí vládních koalic, ne pronásledovanou opozicí. Žalobce podle žalovaného prokázal hlubokou neznalost tuniské politiky. Je logicky nepřípustné, že by žalobce na hlasovací lístek napsal své jméno. Jako nevěrohodnou vyhodnotil i žalobcovu argumentaci týkající se napadení strýcem. Žalobce fyzický útok z roku 2015 zmínil až v závěru řízení, dříve uváděl, že konflikty se strýcem započaly v roce 2017 – nedává smysl, aby strýc žalobce napadl dva roky před začátkem sporu, žalobce navíc fotografie zranění spojoval se zásahem francouzské policie. Proto k těmto skutečnostem žalovaný nepřihlédl. Nedospěl ani k závěru o pravdivosti tvrzení o incidentu z roku 2015. Zbytek tvrzení o nátlaku strýce a korupci tuniské policie uznal za věrohodné, vyjádřil však pochybnosti o motivaci žalobcových obav. Žalobce požádal o ochranu až po mnoha letech pobytu v EU a pěti měsících v ČR, jeho odjezd z Francie byl pravděpodobně motivován úředním zákazem pobytu v schengenském prostoru a ne strachem.
17. Nedošel k závěru, že by žalobce mohl obdržet azyl v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod – žalobce sám uvedl, že je politicky neaktivní. Za nevěrohodné označil tvrzení o odsouzení za volbu hnutí Ennahda, v řízení absentuje prvek politického pronásledování. V zemi původu žalobce neuplatňoval práva garantovaná Listinou základních práv a svobod, pro které by mu hrozila represe, proto byl tento azylový důvod vyloučen. Žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení politického azylu; výhrůžky smrti lze teoreticky považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, taková hrozba však není reálná ani bezprostřední, neboť žalobce se s agresivním bratrancem v Evropě sešel – to podle žalovaného nesvědčí o skutečném strachu. Žalobce má v Tunisku k dispozici vnitřní ochranu, zopakoval, že jeho motiv k přesunu do ČR byla spíše snaha vyhnout se francouzskému zákazu pobytu. Šikana ze strany tuniské policie poté nedosahuje intenzity pronásledování, nejde o závažné porušení základních lidských práv; jednání jednotlivých policistů není státem organizované ani trpěné, netvoří dostatečný tlak na udělení azylu. Žalovaný poté nedospěl ani ke splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny a konstatoval, že v Tunisku žalobci nehrozí trest smrti ani nebezpečí plynoucí z ozbrojeného konfliktu, země je stabilní. Podmínky pro ochranu tedy nebyly splněny v žádném z posuzovaných důvodů.
18. Vyslovil nesouhlas s námitkami obsaženými v žalobě. Namítal, že jeho rozhodnutí nestálo na marginálních nepřesnostech, nýbrž na zásadních nesrovnalostech, které nelze omluvit nižším vzděláním – žalobce totiž nebyl schopen vysvětlit ani základní principy své údajné volby. Výpověď o politických problémech uplatnil až v pozdní fázi řízení. Zopakoval, že ohrožení ze strany strýce nepředstavuje skutečné nebezpečí – žalobcovo setkání s bratrancem i prodleva s podáním žádosti o mezinárodní ochranu nesvědčí o reálné a bezprostřední hrozbě. Odmítl tvrzení o neúčinnosti vnitrostátní ochrany – žalobce neprokázal, že by pomoc státních orgánů v Tunisku pokusil vyhledat a jeho tvrzení o konexích strýce nedosahuje intenzity, která vylučuje možnost dovolat se pomoci v jiné části země. Uzavřel, že podklady o zemi původu byly dostatečně aktuální, žalobce neprokázal, že by mu v zemi původu hrozilo individuální pronásledování nebo vážná újma.
19. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval konstatováním, že repliku neuplatní, neb žalovaný jen rekapituloval obsah napadeného rozhodnutí. Písemně se dále již ani jedna ze stran sporu nevyjádřila.

III. Jednání před městským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

20. Jednání se před nadepsaným soudem konalo dne 28. 5. 2026.
21. Žalobce poukázal na to, že žalovaný uznal vážnost hrozby ze strany strýce a jeho rodiny, nezpochybnil pravdivost tvrzení a uznal způsobilost této hrozby jako vážné újmy. Žalovaný má sice za to, že nejde hrozbu reálnou a bezprostřední. Tato tvrzení žalovaného by však musela být dostatečně podložena. Žalobce poukázal přitom na incident s bratrancem ve Francii. Sporoval také podloženost závěrů žalovaného o možnosti využití účinné vnitrostátní ochrany v zemi původu, to i v kontextu toho, že jako trhovec odmítl dávat policii úplatky a měl z toho s ní problémy. Připomněl, že jsou mu známy případy, kdy policie osobám nepomohla. Co se týče závěru žalovaného o nevěrohodnosti, žalobce uvedl, že co se týče termínu voleb, mohl se splést. Volby se konaly v roce 2022, rozhovor proběhl v roce 2025. Jeho tvrzení nejsou nereálná, poukázal na to, že nemá žádné vyšší vzdělání, pracoval jako trhovec. Pakliže žalovaný vyhodnotil jeho tvrzení za nevěrohodná, nevěnoval se již dále otázce reálnosti pronásledování a ve spisu poté absentují podklady k této otázce. Žalobce k provedenému důkazu Informace MZV ČR, č. j. 100305-6-2026-MZV/LPTP, ze dne 20. ledna 2026 uvedl, že by nemělo být provedeno dokazování jenom zprávami správního orgánu, ale mělo by to být podloženo dalšími důkazy. Věcně poukázal na to, že i z tohoto důkazu nevyplývá účinná možnost vnitřní ochrany v Tunisku.
22. Žalovaný poukázal na to, že žalobce si byl vědom nelegálního pobytu, o mezinárodní ochranu žádal až když byl kontrolován policií, na území byl od května 2025, ve Francii pak 8 let předtím. Co se týče hrozeb od strýce, poukázal na to, že dle tvrzení byl v konfliktu s ním od roku 2017, napaden však měl být dva roky předtím v roce 2015. Obdobně poukázal na rozpory v tvrzení o volbách v Tunisku. Setrval na tom, že žalobce měl nejprve využít možnosti vnitřní ochrany, policie, ombudsmana, což neučinil.
23. Soud shledal, že věc lze rozhodnout na základě podkladů, které jsou obsažené ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, [č. 2383/2011 Sb. NSS]). Neprovedl tedy důkaz napadeným rozhodnutím, které právě je součástí správního spisu.
24. Důkazem neprovedl internetové stránky, na které žalobce odkazoval v žalobě (na adresách <https://www.hrw.org/report/2025/04/16/all-conspirators/how-tunisia-uses-arbitrary-detention-crush-dissent> a na adrese <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2026/02/tunisia-authorities-intensify-crackdown-on-annahda-party-leadership-in-conspiracy-2-appeal/>, <https://www.hrw.org/report/2025/04/16/all-conspirators/how-tunisia-uses-arbitrary-detention-crush-dissent> a na adrese <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2026/02/tunisia-authorities-intensify-crackdown-on-annahda-party-leadership-in-conspiracy-2-appeal/>, https://en.wikipedia.org/wiki/2019_Tunisian_parliamentary_election, <https://www.ifes.org/tools-resources/election-snapshots/elections-tunisia-2022-parliamentary-elections> a <https://www.electionguide.org/elections/id/3961/>, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2026/02/tunisia-authorities-intensify-crackdown-on-annahda-party-leadership-in-conspiracy-2-appeal/>, na adrese <https://www.amnestyusa.org/press-releases/tunisia-mass-convictions-in-conspiracy-case-2-deepen-rule-of-law-crisis/> / a na adrese <https://www.jurist.org/news/2026/02/rights-group-condemns-tunisia-courts-decision-to-increase-prison-sentences-against-annahda-leaders/>, neboť by provádění těchto důkazů bylo nadbytečné vzhledem k důvodům, pro které žalovaný neshledal relevantní žalobcovy argumenty volbou hnutí Ennahda – žalovaný totiž

vyložil, že primárním důvodem, pro který neshledal za relevantní azylový důvod podle § 12 zákona o azylu, nebylo to, že nedochází k pronásledování příznivců tohoto hnutí v domovském státě žalobce, ale nevěrohodnost jeho výpovědi.

25. Soud důkazem provedl dokument Informace MZV ČR, č. j. 100305-6-2026-MZV/LPTP, ze dne 20. ledna 2026, k č. j. MV-721-4/OAM-2026, Činnost policie. Dokument soud získal z databáze informací o zemích původu Ministerstva vnitra, tzv. Knihovny IoZP, jako aktuální informace o situaci v Tunisku.

IV. Posouzení věci městským soudem

26. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas [s ohledem na lhůtu pro podání žaloby podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], byla podána osobou k podání žaloby oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 32 odst. 9 zákona o azylu soud při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany nicméně zohlednil i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, přičemž v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body (k žalobcem předestřeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany tedy zohlednil i materiály popisující situaci v Tunisku vydané po vydání napadeného rozhodnutí). Nadále však platí, že uvedené ustanovení nezakládá požadavek, aby soudy ve správním soudnictví postupovaly *ex officio* a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2026, č. j. 7 Azs 264/2025 – 26).
27. Soud pro úplnost konstatuje, že nepřehlédl, že žalobce byl v průběhu správního řízení podle zákona o azylu zajištěn. Toto zajištění však bylo ukončeno ke dni 18. 1. 2026 [jak plyne z rozhodnutí o zajištění a z informace o uplynutí lhůty povinnosti setrvat podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ze dne 14. 1. 2026, č. j. OAM-1117/BA-BA01-2025]. K ukončení zajištění došlo ještě před podáním žaloby, na lhůtu pro rozhodnutí soudu to tedy nemá vliv (zejména podle § 32 odst. 6 zákona o azylu). Současně ze strany žalovaného nedošlo k rozhodnutí o zamítnutí vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu, proto nelze uplatnit ani lhůtu pro rozhodnutí soudu podle § 32 odst. 7 téhož zákona.

IV./1 Námitka nesprávného hodnocení věrohodnosti žalobcovy výpovědi

28. Žalobce předně napadal závěr žalovaného o částečné nevěrohodnosti žalobcových výpovědí stran voleb konaných roku 2022. Žalovanému vyčítal, že si neověřil žalobcova tvrzení a nezohlednil individuální okolnosti žalobce. Žalovaný dále zpochybnil věrohodnost žalobcových tvrzení o napadení strýcem a jeho rodinou v roce 2015, tomuto závěru se však žalobce k tomuto žalobnímu bodu nikterak nebránil.
29. Žalobcovu věrohodnost je zapotřebí s ohledem na okolnosti daného řízení testovat především z hledisek uvedených v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „*kvalifikační směrnice*“). Podle citovaného ustanovení „[u]platňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní

ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek: a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele; d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele“.

30. Již zde lze k citovanému písm. d) upozornit na skutečnost, že žalobce o azyl požádal až poté, co byl na území České republiky zajištěn (rozhodnutím z 29. 10. 2025 na č. 1. 7 správního spisu). Žalobce sám vypověděl, že na území České republiky se dostal již v květnu roku 2025 z jiných bezpečných zemí: Německa a Francie, ve které dlouhodobě žil. Sám přitom konstatoval, že o azyl zde požádal na doporučení z důvodu vyšší šance na úspěch v azylovém řízení.
31. Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je přitom nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81 a ze dne 9. 2. 2016, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „[v] případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Žalovaný k této skutečnosti v rámci vyhodnocení žalobcovy žádosti řádně přihlédl (viz str. 6 a 10 napadeného rozhodnutí). Správně ale (i s ohledem na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pro již realizované hrozby) přihlédl k možné relevanci žalobcových tvrzení o výhrůžkách ze strany strýce a jeho rodiny a také k jeho problémům s Tuniskou policií.
32. Otázkou hodnocení věrohodnosti výpovědí uchazečů o mezinárodní ochranu se přitom opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (viz jeho rozsudky ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020 – 45, č. 4304/2022 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019 – 41, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, č. 3279/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS. Z uvedených rozhodnutí plyne, že mezi indikátory pro posouzení věrohodnosti azylového příběhu patří zejména konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, plauzibilita uváděných tvrzení (zejména ve světle opatřených relevantních informací o zemi původu), aj.
33. Žalobce při vysvětlení na policii dne 29. 9. 2025 (jak je zachyceno v protokolu o podání vysvětlení č. j. KRPA-306082-10/ČJ-2025-000022-ZZC, č. 1. 15 správního spisu) neprohlásil, že by snad byl za podporu hnutí Ennahda v Tunisku trestně postihován; a to i přes skutečnost, že byl ze strany tazatele vyzván ke sdělení překážky či důvodu, která by mu znemožňovala vycestování z České republiky (resp. Schengenského prostoru). Až později v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu z 14. 10. 2025 již o této skutečnosti mluvil: uvedl, že v nepřítomnosti byl v Tunisu odsouzen na půl roku (trestu odnětí svobody)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

za to, že volil ve Francii hnutí Ennahda; konstatoval, že neví, jakým způsobem se to dozvěděli. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne (č. 1. 45 správního spisu) se podává, že žalobce zopakoval své tvrzení, že byl odsouzen za zvolení strany Ennahda. Právě zde upřesnil, že o rozhodnutí se dozvěděl skrze svou matku, která mu v roce 2024 volala (sama matka je negramotná, obsah rozhodnutí jí přečetl soused). Sám zde výslovně uvedl, že neví, co se v odsuzujícím rozhodnutí uvádí. Současně popsal průběh volby: tvrdil, že volba proběhla na jaře v roce 2020, volil s dalšími třemi kamarády v Lyonu ve volebním centru. Uvedl, že na lístek Ennahdy musel napsat svoje jméno a příjmení a vhodit lístek do urny. K dotazu, proč na volební lístek uvedl jméno a příjmení uvedl, že tak učinil z neznalosti volebního systému.

34. Žalovaný otázce žalobcovy věrohodnosti věnoval 3. kapitolu napadeného rozhodnutí na str. 4 až 6 s tím, že žalobcovu výpověď zpochybnil pro zásadní nedostatky v tvrzení o volbách. Opřel se o to, že v roce 2020 se v Tunisku žádné volby nekonaly, že prezident se funkce ujal v roce 2019 a ne v roce 2021, a že lístek hnutí Ennahda ani ve volbách v roce 2022 použít nemohl, neboť hnutí tyto volby bojkotovalo. Žalobci dále přičetl k tíži, že při poskytnutí údajů 14. 10. 2025 uváděl, že neví, jak se tuniské orgány o jeho volbě dozvěděly, avšak při pohovoru téhož dne již však tvrdil, že na volební lístek hnutí napsal své jméno a později k tomu dodal, že na volebním lístku ještě něco zaškrtnul. Podotknul, že na výslechu na policii dne 29. 9. 2025 svou obavu z uvěznění nezmínil. Žalovaný proto uzavřel, že výpověď žalobce stran jeho obavy z uvěznění za podporu hnutí Ennahda je zcela nevěrohodná, při vyhodnocování podmínek pro udělení azylu ji proto dále nezohlednil.
35. Uvedený závěr o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi stran postihu za podporu hnutí Ennahda je podle názoru soudu přezkoumatelný. Žalovaný vysvětlil, proč tvrzení žalobce o jeho postihu pro vyslovení názoru ve volbách neuvěřil. Proto se ani dopodrobna nezabýval otázkou, zda mohl žalobce ve Francii skutečně volit a nezabýval se ani žalobcovým tvrzením o odsouzení.
36. Žalobce tvrdí, že v roce 2017 opustil Tunisko a přes Itálii se přesunul do Francie, kde žil po dobu 6 let (viz str. 1 napadeného rozhodnutí). Žalobce tedy ve Francii pobýval ve všech volebních letech, které žalobce (2020), tak žalovaný (2019, 2021, 2022, 2023, 2024) po dobu tohoto pobytu zmiňují. Patrně není sporu o tom, že Tunisané se těchto voleb mohli zúčastnit ze zahraničí; žalovaný přinejmenším takovou možnost výslovně nepopřel, obecně nepochybnil, že by žalobce, jak tvrdil, nemohl volit v Lyonu.
37. Žalobcovu neznalost souslednosti událostí v Tunisku a tamních politických reálií lze do jisté míry omluvit jeho vzděláním, dlouhodobým pobytem v cizině a nezájmem o politické dění. To nicméně neomlouvá výraznou nekonzistentnost jeho tvrzení. Ačkoliv žalobce tvrdil, že byl za vyslovení podpory hnutí Ennahda odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, při vysvětlení na policii dne 29. 9. 2025 uvedenou skutečnost – přes její zjevnou závažnost – sám neuvedl a poprvé ji uplatnil až s výrazným odstupem dne 14. 10. 2025. Žalobce přitom tvrdí, že o odsouzení se dozvěděl již v roce 2024, nic mu tedy nebránilo uvedenou skutečnost vysvětlit již při vysvětlení před cizineckou policií dne 29. 9. 2025. Soud neuvěřil žalobcovu vysvětlení, že při podání vysvětlení neměl možnost vše říct (viz č. 1. 42 správního spisu); podle protokolu podání výpovědi trvalo 50 minut, žalobce byl přitom výslovně tázan na důvody, které by mu znemožnily vycestování z území České republiky a na dotaz, zda chce doplnit výpověď či uvést nějaké další skutečnosti, odpověděl negativně.

Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti z 14. 10. 2025 nejdříve konstatoval, že neví, na základě čeho byl za vyslovení podpory hnutí Ennahda odsouzen; až v rámci pohovoru z téhož dne uvedenou skutečnost začal spojovat s volbami.

38. Již z těchto tří skutečností vyplývá, že z výpovědi žalobce vyplývají rozpory o tom, zda vůbec jeho odsouzení skutečně s volbami souvisí. Žalobce sám ostatně výslovně uvedl, že neví, co se v odsuzujícím rozhodnutí přesně uvádí. Žalobce přitom svou výpověď stran voleb opakovaně upravoval: původně tvrdil, že volil hnutí Ennahda tím, že volební lístek tohoto hnutí podepsal, zaškrtl a vhodil do urny (viz protokol o doplňujícím pohovoru z 23. 10. 2025 na č. l. 50 správního spisu a shodně s tím protokol o pohovoru k žádosti z 14. 10. 2025, č. l. 43 správního spisu). V žalobě svou argumentaci pozměnil tak, že na volební lístek dopsal, že uvedené hnutí volí. Nelze vyloučit, že mohlo dojít k nesprávnému překladu. Žalobce u obou uvedených výpovědí, které byly uskutečněny za přítomnosti tlumočníka v jazyce arabském, proti obsahu protokolu nic nenamítal. Případnou chybu v protokolu tedy měl, jak zjistit, avšak žádnou připomínku nevzněl.
39. Klíčovým důkazem na podporu tvrzení o žalobcově odsouzení by jistě bylo rozhodnutí o uložení trestu. Žalobce si je vědom, že takové rozhodnutí existuje, byl o jeho existenci vyrozuměn matkou a při pohovoru dne 4. 10. 2025 přislíbil, že jej pro žalovaného opatří do 4. 11. 2025 (viz č. l. 43 správního spisu). Evidentně tedy měl za to, že získání rozhodnutí pro něj není nemožné. V tomto ohledu však zůstal zcela pasivní, přestože bylo nepochybně v zájmu žalobce, aby rozhodnutí doložil, nebo jeho obsah žalovanému alespoň co nejkonkrétněji přiblížil. Za této situace proto podle názoru soudu žalobcovo prosté tvrzení o tom, že za podporu hnutí Ennahda byl odsouzen, není ani dostatečně konkrétní.
40. V situaci, kdy žalobce tvrdí, že podpořil svou volbou hnutí Ennahda, přičemž tento důvod uvedl až s odstupem po uplatnění žádosti, nekonzistentně si nebyl jistý, o jaké volby šlo, v jakém volebním roce se tomu tak stalo, přes tvrzení o odsouzení nedoložil žalovanému předmětné rozhodnutí, ač na to měl dle názoru soudu dostatečný prostor, se soud ztotožnil se žalovaným. Žalobcovo tvrzení o obavách z pronásledování pro podporu hnutí Ennahda je tedy nevěrohodné.

IV./2 Skutkový stav byl zjištěn nedostatečným způsobem

41. Žalobce dále namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn ze strany žalovaného dostatečným způsobem, konkrétně, že podklady ve správním spise nereflektují stíhání příslušníků a podporovatelů hnutí Ennahda.
42. K otázce dokazování a ověřování skutkového stavu v řízeních podle zákona o azylu existuje podrobná judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten již v rozsudku ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89, publikovaném pod č. 1095/2007 Sb. NSS, akcentoval, že „[u]vede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu.“ Pro řízení o udělení mezinárodní ochrany je charakteristické, že je v něm správní orgán nezřídka nucen rozhodovat za situace důkazní nouze, neboť zpravidla ani není v možnostech žadatele doložit, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí pronásledování či vážné újmy jiným

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

způsobem, než svojí hodnověrnou výpovědí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 – 64, či ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63). Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, je třeba z jeho výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83).

43. Podle ustálené judikatury je správní orgán povinen opatřit si informace o zemi původu, které musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Tyto informace musejí být zaměřeny na azylový příběh žadatele a z něj vyplývající skutkové otázky, přičemž i pohovor s žadatelem musí správní orgán vést tak, aby otázky směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36). Rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát, pokud správní orgán rezignuje na svoji povinnost obstarat si relevantní informace o zemi původu žadatele, které by byly specificky zaměřeny na azylový příběh žadatele a z něj vyplývající rozhodné skutkové otázky, a ani informace, které si obstará, řádně a objektivně nezhodnotí a s rozhodnými skutečnostmi k posouzení, zda žadatel naplňuje definici uprchlíka podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či má nárok na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, se řádně nevypořádá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36).
44. Důkazní břemeno je tedy ve světle výše uvedeného rozděleno mezi žadatele a správní orgán. Žalovaný v napadeném rozhodnutí seznam podkladů vymezil v rámci 2. kapitoly napadeného rozhodnutí, uvedené podklady jsou založeny do správního spisu. Vedle dokumentů zachycujících průběh správního řízení s žalobcem (položky 1 až 7) jde také o soubor podkladů mapujících situaci v Tunisku (položky 8 až 18).
45. Žalobci lze dát za pravdu, že podklady shromážděné a hodnocené žalovaným jsou obecné, nezaměřují se v podrobnosti na žalobcův příběh spojený s represí podporovatelů hnutí Ennahda; jejich obsah reflektuje starší události (zejména změnu v osobě prezidenta v roce 2019, faktické převzetí moci prezidentem v roce 2021 a bojkot voleb ze strany Ennahdy, který započal v témže roce), otázkou represe opozice v posledních letech se zabývají jen velmi okrajově (o represí proti Ennahdě jen okrajově zmiňuje zejména podklad „Základní přehled o zemi Tunisko“ z 31. 10. 2025 na č. l. 72, viz jeho str. 4, dokument „Aktuální politická a bezpečnostní situace v zemi“ ze srpna 2023 na č. l. 70 správního spisu poté odkazuje na zadržení lídra Ennahdy Rašída Ghannúšího). Pod vlivem zjištěných informací žalovaný vyslovil, že žalobce v roce 2022 nemohl hnutí Ennahda volit a že za to nemohl podléhat represí, když hnutí Ennahda mezi lety 2011 až 2019 ve všech výsledcích parlamentních voleb takové volby vyhrávalo a stalo se tak součástí vládních koalic, po roce 2021 se však již žádných voleb nezúčastnilo a žalobce tak tuto stranu nemohl volit. Žalovaný se tedy zaměřil na samotnou otázku voleb, ne na stíhání podporovatelů Ennahdy.
46. To, že se žalovaný represemi vůči hnutí Ennahda podrobněji nezabýval, však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak totiž bylo vysvětleno v rámci vypořádání prvního žalobního bodu, soud se ztotožnil s názorem žalovaného o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi stran pronásledování za volbu hnutí Ennahda. I kdyby tedy žalovaný provedl dokazování stran pronásledování členů a podporovatelů uvedeného hnutí tak, jak

předepisuje výše odkazovaná judikatura, nic by to nezměnilo na závěru, že žalobce plausibilně netvrdil ani neprokázal, že byl v této souvislosti v domovském Tunisku skutečně potrestán.

IV./3 Vyhodnocení hrozby vážné újmy ze strany strýce trpí nedostatky

47. Žalobce za nesprávné považuje závěry žalovaného stran naplnění podmínek § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu – výhrůžky a napadení ze strany strýce a jeho rodiny podle žalobce dosahují dostatečné intenzity.
48. Ustanovení § 14a zákona o azylu obsahuje úpravu doplňkové ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy. Podle odst. 1 platí, že tato doplňková ochrana „se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“. Podle odst. 2 se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
49. Pokud jde o odkaz na judikaturu Soudního dvora EU ve spojených věcech Y a Z, C-71/11 a C-99/1, žalovaný z ní dovodil jen tolik, že při posouzení hlediska reálnosti nebezpečí vážné újmy se uplatní obdobná hlediska jako v případě posouzení odůvodněnosti obav z pronásledování (tato skutečnost přitom plyne z bodu 75 rozsudku, který hovoří o odpovědnosti státu v případě přesunu do země původu, kde mu hrozí smrt, mučení, aj. následky). Hodnocení, zda bývá utrpení vážné újmy v podobných případech, jako je ten žadatele, ojedinělé či nikoliv, je přitom relevantním hlediskem prospektivního hodnocení situace žadatele v případě jeho návratu do země původu. S tímto obecným závěrem městský soud souhlasí. Žalobce sám ostatně hned vzápětí argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33, s tím, že řízení o mezinárodní ochraně (jako celek) je specifické prospektivním rozhodováním. Jak v případě hrozby vážné újmy, tak v případě pronásledování, jsou tedy okolnosti vyhodnocovány prospektivně. Nehraje roli, že Soudní dvůr rozhodoval o skutkově odlišném případě. Není sporu o tom, že je třeba přihlídnout k osobní situaci žadatele.
50. Žalobce se dále bránil proti tomu, že žalovaný nezařadil fotografie dokumentujících jeho zranění do spisu. Namítá, že do protokolu byl počátek žalobcova sporu se strýcem nesprávně označen rokem 2017; žalobce si je jistý, že uváděl rok 2015.
51. Žalobce v průběhu řízení před žalovaným doložil fotografie dokumentující poranění hlavy, pořízeny byly evidentně v nemocničním prostředí (č. l. 52 správního spisu). Fotografie nejsou datované. V rámci protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 21. 11. 2025 (č. l. 86 správního spisu) žalobce uvedl, že do spisu doložil fotografii dokládající jeho zranění, které v roce 2015 obdržel od strýce a jeho dětí, protože si nechtěl vzít za manželku strýcovu dceru. Na svém tvrzení o tom, že zranění mu způsobil strýc setrval i při dotazu žalovaného na incident s francouzskou policií a na další dotaz žalovaného, že název předkládaného souboru s fotografiemi odkazuje na rok 2019.

52. Žalovaný to, že fotografie nehodnotil jako podklad k žalobcově žádosti vysvětlil tím, že není zřejmé, k čemu se fotografie vážou, nelze z nich zjistit kdy a kde byly pořízeny. Žalobce s nimi pojil napadení strýcem v roce 2015, nicméně tento argument uplatnil až při seznámení s podklady, ne dříve, kdy zmiňoval jen snahy strýce mu ublížit. Žalovaný upozornil, že žalobce počátek problémů se strýcem pojil s rokem 2017, nedává smysl, aby jej strýc již v roce 2015 napadl. Pokud by však zranění v obličeji žalobce žalovaný měl spojit s incidentem s francouzskou policií v roce 2019, to by vzhledem k žalobcově žádosti bylo již irelevantní.
53. Soud v tomto ohledu souhlasí se žalovaným. Fotografie nemohou podpořit žalobcovu argumentaci. Nejsou totiž datované, není zřejmé, kdy a kde byly pořízeny. Samy o sobě nedokládají, že zachycená zranění žalobci skutečně způsobil jeho strýc a kdy k tomu došlo. Žalobce tyto fotografie spojoval s incidentem z roku 2015, ačkoliv v průběhu řízení uváděl, že jeho spor se strýcem započal až v roce 2017. Nelze proto bez dalšího vyloučit, že fotografie dokumentují odlišná zranění, než která prezentuje žalobce; tím spíše, je-li jeho výpověď nekonzistentní z časového hlediska. Ačkoliv žalovaný se na tento rozpor v datech žalobce již dále nedoptával, tento nedostatek nemá vliv na uvedené závěry o nedostatečné důkazní relevanci uvedených fotografií.
54. Mezi stranami není sporu o tom, že výhrůžky ze strany strýce a jeho rodiny pojmově naplňují vážnou újmu k doplňkové ochraně podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Na str. 10 napadeného rozhodnutí žalovaný uzavřel, že tyto výhrůžky nepředstavují skutečné nebezpečí – opřel se o skutečnost, že žalobce se se svým bratrancem setkal v kavárně, což nesvědčí o výrazných obavách. Intenzita útoků ze strany příbuzných podle něj nedosáhla dostatečné intenzity pro konstatování existence vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu – jednalo se o slovní útoky a jeden nedostatečně závažný fyzický útok. A k přesídlení žalobce z Francie došlo v době, kdy mu byl uložen zákaz pobytu a sám žalobce konstatoval, že v ČR získá mezinárodní ochranu snáze než ve Francii nebo Německu. K hrozbám ze strany strýce poté odkázal na možnost účinné vnitřní ochrany v Tunisku.
55. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu není vnitřně rozporné – žalovaný vyslovil přítomnost relevantního důvodu k doplňkové ochraně, který však vyhodnotil jako nedostatečně intenzivní. Žalovaný nerozporoval, že žalobce byl napaden, a vzal v potaz také výhrůžky vůči jeho osobě. Oproti tomu žalobce sám ani dodatečně nevysvětlil, proč se se svým bratrancem přes výhrůžky sešel. Uvedené skutečně svědčí o tom, že žalobce přinejmenším ze svého bratrance nemá až takovou obavu. Žalovaný tedy přednesl relevantní argumenty svědčící o tom, že nebezpečí hrozící žalobci nedosahuje dostatečné intenzity.
56. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy „rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“ (podtržení doplněno soudem). Uvedené ustanovení provádí čl. 6 kvalifikační směrnice. Žadatele o ochranu tedy azylově relevantním způsobem skutečně může pronásledovat i soukromá osoba, zde jeho strýc a bratraci.
57. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu „rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně

mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup“. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008 – 47). Uvedené poté platí i v případě hrozby vážné újmy.

58. Pronásledování ze strany soukromých osob již bylo předmětem posouzení u Nejvyššího správního soudu v mnoha rozhodnutích. Např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, kasační soud vyslovil, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani podle § 12 zákona o azylu, ani podle § 14 citovaného zákona. Dále lze odkázat také na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[p]lotíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* [podtržení doplněno městským soudem]. Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 – 67, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, a dále např. v usnesení ze dne 27. 11. 2019, č. j. 2 Azs 154/2019 – 35. Nejvyšší správní soud přitom aplikaci ochrany podmínil povinností vyčerpat vnitrostátní prostředky ochrany žadatelem o mezinárodní ochranu před pronásledováním ze strany soukromé osoby. Z jeho rozhodnutí vyplývá, že jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz např. rozsudek ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 – 47, usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, nebo usnesení ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 – 73). Ovšem v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS).
59. Žalobce v rámci doplňujícího pohovoru 23. 10. 2025 uvedl, že přestěhování na jiné místo v Tunisku by jej před strýcem nezachránilo, neboť jeho strýc má vliv a peníze, má všude kontakty a nebyl by pro něj problém žalobce najít. Vyjádřil obavu, že policie mu nepomůže ani v případě ohrožení života, neboť peníze jsou mocnější – tvrdil, že v Tunisku dochází k úpravě protokolů v situaci, kdy má osoba u policie známé. S odkazem na strýcův vliv tedy žalobce i vyložil, proč se na policii neobrátil. V rámci protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí z 21. 11. 2025 na č. l. 86 správního spisu konstatoval, že napadení strýcem na policii řešil – policie mu však nepomohla s tím, že si to se strýcem mají vyřešit mezi sebou. Žalovaný sice tvrzení o napadení strýcem v roce 2015 označil za nevěrohodné – to však samo o sobě nezpochybňuje žalobcovo tvrzení o tom, že se na policii marně obrátil.

60. Žalobce tedy tvrdí, že institut vnitrostátní ochrany využil; jeho argumenty o neúčinnosti vnitřní ochrany v Tunisku přitom nelze bez dalšího vyloučit. Jak se totiž podává z dokumentu Základní přehled o zemi ze dne 31. 10. 2025 (autor žalovaný), který je součástí správního spisu. V otázce ochrany před mučením zpráva uvádí „*svědectví zahrnují tvrdé zacházení ze strany policejních složek, zejména v místech odnětí svobody, např. bití, pálení cigaretami či dlouhodobá izolace. Organizace občanské společnosti kritizovaly trestní zákoník jako nedostatečný, co se postihů za mučení týče. Vláda podnikala určité kroky k řešení případů, kdy se příslušníci bezpečnostních složek provinili výše uvedeným jednáním, nicméně tyto kroky nebyly dostatečně transparentní, vyšetřování byla často zpožděná a setkávala se s procesními překážkami.*“ Co se týče práva na spravedlivý proces, zpráva uvádí, že „*Tuniská ústava obecně deklaruje právo na spravedlivý a veřejný proces. V praxi však řádný proces není zcela zaručen. Ačkoli se občanské a trestní řízení po roce 2011 zlepšilo, výjimečný stav, který je opakovaně prodlužován, dává policii široké pravomoci zatýkat a zadržovat osoby na základě obvinění souvisejících s bezpečností nebo terorismem.... Vláda prezidenta Saida vede politicky motivovaná stíhání skutečných i domnělých oponentů včetně novinářů, právníků, podnikatelů a opozičních politiků*“. Zpráva rovněž popisuje sílicí vliv prezidenta na oblast justice. Především pak dokument Informace MZV ČR, č. j. 100305-6-2026-MZV/LPTP, ze dne 20. ledna 2026, k č. j. MV-721-4/OAM-2026, Činnost policie, v souladu již z výše uvedeným uvádí, že „*Tunisko je zemí se zvýšeným výskytem a vysokým vnímáním korupce, mezinárodní zprávy obvykle zmiňují přetrvávající korupci ve veřejném sektoru a nedostatečnou odpovědnost bezpečnostních složek. V praxi může jít o preferenční zacházení, neformální platby při drobných deliktech, ovlivňování průběhu vyšetřování nebo disciplinární řízení. Velmi diskutovaným tématem je korupce u dopravní policie. MV Tuniska, přijalo formálně etický kodex pracovníka bezpečnostních složek. Jeho vymahatelnost je ale v podmínkách TN obtížná*“.
61. Uvedené zdroje tedy konzistentně v různých souvislostech obecně zpochybňují transparentnost, nezávislost justice a problematičnost dodržování lidských práv u bezpečnostních složek včetně možné korupce ve veřejném sektoru. Problematikou ochrany soukromých práv u těchto institucí se poté nezabývají zprávy vůbec. Žalovaný výslovně uznal, že ze strany žalobcova strýce a jeho rodiny dochází k jednání podřaditelnému pod pojem vážné újmy směřujícímu vůči žalobci. Na str. 11 napadeného rozhodnutí však vyslovil, že „*ohledně žadatelovy obavy ze strýce, který mu vyhrožuje, napadl jej a jehož se jmenovaný obává, že by ho mohl i zabít, správní orgán i zde plně odkazuje na možnost vnitřní ochrany, jak vyhodnotil výše, při posouzení nebezpečí vážné újmy v podobě trestu smrti*“. Odkazovaná pasáž (na str. 9 napadeného rozhodnutí) však posouzení efektivity možností vnitřní ochrany nepopisuje a takové hodnocení se nenachází ani jinde v tomto rozhodnutí. Detailní hodnocení vnitřní ochrany v Tunisku tedy v napadeném rozhodnutí chybí a strohý závěr žalovaného o dostupnosti vnitřní ochrany v Tunisku podle názoru postrádá skutkovou oporu ve správním spise. Žalovaný se tedy touto otázkou dostatečně nezabýval. To tím spíše, pokud již zpráva z roku 2025, kterou zahrnul do správního spisu, reálně vzbuzují otázku, do jaké míry je v mezích možností občana v Tunisku domoci se efektivně ochrany svých práv. Podrobněji se žalovaný přitom nezabýval ani osobou žalobcova strýce a jeho možného vlivu na území Tuniska, to za účelem ověření věrohodnosti žalobcova příběhu o hrozbách z jeho strany a možnostech přesídlení žalobce do jiné části Tuniska.
62. Jelikož ve správním spise absentují dostatečně přesvědčivé podklady buďto k potvrzení žalobcova příběhu neefektivitě vnitřní ochrany před hrozbami ze strany strýce nebo naopak k potvrzení závěru žalovaného o dostupnosti vnitřní ochrany v Tunisu, nezbyvá městskému soudu, než napadené rozhodnutí zrušit pro vadu zjišťování skutkového stavu [§ 76 odst. 1

písm. b) s. ř. s.], neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Tento žalobní bod je tedy podle městského soudu důvodný.

IV./4 Pronásledování a místní ochrana žalobce

63. Posledním žalobním bodem žalobce namítal nesprávné posouzení šikany ze strany policie, když policejnímu orgánu odmítl zaplatit úplatek na tržišti. Má za to, že se takto vzepřel vládnímu útlaku. Mělo jít o důvod pronásledování či důvod vážné újmy dle jeho názoru v kombinaci s potrestáním za podporu hnutí Ennahda, případně pro hrozby ze strany strýce. Současně namítal, že pro neplacení úplatků nenašel u tamních orgánů zastání a neměl se proti jednání policie jak bránit.
64. Předně je třeba konstatovat, že problémy s tuniskou policií žalovaný nezpochybnil a právě věrohodnými tvrzeními žalobce, které označil jako b) – hrozba od strýce a c) – šikana od policie, se zabýval u všech důvodů pro poskytnutí azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a vážné újmy dle § 14a odst. 2 doplňkové ochrany. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že žalovaný se šikanou ze strany tuniské policie nezabýval vůbec. Neshledal je přitom jako a) azylově relevantní důvody zejm. u pronásledování (str. 7 napadeného rozhodnutí) a b) u doplňkové ochrany poukázal na možnosti využití vnitřní ochrany před vážnou újmou (mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání) – str. 11 napadeného rozhodnutí.
65. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v prvně uvedené souvislosti vyložil, že takto nešlo o pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu a o zásah do nederogovatelných práv podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech do práva na život, zákaz mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, zákazu otroctví či zákazu trestu bez zákona. Byť šlo o zásah do práva na majetek a nebýt diskriminován, jednání konkrétních policistů nemá charakter státem organizovaného nebo trpěného jednání a ani nedosahuje intenzity pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Dalším formám útlaku pak žalobce nečelil, nejde tedy o pronásledování na kumulativním základě.
66. Žalobce svými žalobními námitkami především nijak nereaguje na konkrétní výše vyložené argumenty žalovaného o tom, že jeho obavy či důvody žádosti obecně zkrátka nenaplňují znaky pronásledování podle § 2 odst. 4 ve spojení s § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
67. Co se týče obav z pronásledování či vážné újmy coby následků podpory hnutí Ennahda, soud se již výše ztotožnil se žalovaným v tom, že tvrzení o podpoře hnutí jsou nevěrohodná, není zde tedy důvod se domnívat, že by žalobce měl být za to v domovské zemi pronásledován či mu měla být způsobena vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Co se týče žalobcových obav z pronásledování policií coby následku výhrůžek žalobcova strýce, soud poukazuje na to, že žalovaný odkázal na možnost využití vnitřní ochrany a to jak v této souvislosti, tak rovněž na ochranu před možnou šikanou policie (srov. str. 11 napadeného rozhodnutí). Jak však soud vysvětlil výše, z dosavadních podkladů správního spisu a ani z pozdějšího doplnění nevyplývá žádný závěr, který by spolehlivě vyvrátil žalobcovy obavy před případnou neefektivitou vnitřní ochrany a který by naopak potvrdil závěr žalovaného.
68. Platí tedy shodné, tj. že žalovaný stran účinnosti vnitrostátní ochrany neobstaral relevantní informace; i k důvodu žalobcovy žádosti pod písm. c) tedy žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], který vyžaduje zásadní doplnění.

V. Závěr a náklady řízení

69. Soud shledal, že žalobcova tvrzení o možném postihu žalobce za volební podporu hnutí Ennahda jsou nevěrohodná. Nepřisvědčil tedy námitkám vůči důvodům pro neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. K důvodům vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu způsobené výhrůžkami strýce či šikanou policie nicméně žalovaný podle názoru soudu neshromáždil dostatečné podklady o efektivní vnitřní ochraně ve státu původu. Jiné důvody pro neudělení mezinárodní ochrany žalobce nespороval.
70. Žaloba je tedy důvodná v části, v níž žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Jedná se o oddělitelný výrok žalovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2014, č. j. 7 Azs 16/2014 – 27 nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 - 50). Městský soud v Praze výrokem I. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil v části neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a na tom závislého výroku dle § 14b zákona o azylu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve zbytku soud žalobu zamítl, neboť se s námitkami žalobce neztotožnil.
71. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení částečně úspěšný, proto má proti žalovanému právo na náhradu poměrné části nákladů řízení, jež v posuzovaném případě tvoří náklady zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) jako odměnu za tři úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, účast na ústním jednání před soudem [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]; a paušální náhradu hotových výdajů 450 Kč za tři úkony (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
72. Žalobce byl úspěšný v části, v níž sporoval neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a na tom závislého výroku dle § 14b zákona o azylu, naopak procesně neúspěšný byl v části, v níž sporoval neudělení azylu z důvodu podle § 12 zákona o azylu. Soud tedy poměrnou část úspěchu žalobce stanovil ve výši jedné poloviny. Žalobci tudíž na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši $15\,210\ (3 \times 4620 + 3 \times 450\text{ Kč})/2 = 7.605\text{ Kč}$. Za poslední vyjádření žalobce soud žalobci náhradu nepřiznal, neboť k posouzení věci se nevyjádřil (nešlo o repliku na vyjádření žalovaného). Zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátcem DPH, a tato skutečnost nevyplývá ani z veřejně dostupné databáze ekonomických subjektů (dostupné na adrese: <https://ares.gov.cz/ekonomicke-subjekty>). Soud proto náhradu nákladů nepovýšil o DPH.
73. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení měl, a to v části, ve které byla žaloba nedůvodná, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. května 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
samosoudce